

ע"פ 20404/02/17 - ופא ערמין נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 20404-02-17 ערמין נ' מדינת ישראל
בפני כבוד השופט אמיר טובי
המערערת ופא ערמין
נגד
המשיבה מדינת ישראל

פסק דין

בפניי ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה בחיפה (סגן הנשיא, כב' השופט ג' קרזבום) מיום 15.12.16, לפיו הורשעה המערערת בעבירות שיוחסו לה בכתב האישום, על פי הודייתה, ונגזרו עליה קנס כספי בסך 1,500 ₪ ופסילה על תנאי לתקופה של 3 חודשים למשך 3 שנים.

בכתב האישום שהונח בפני בית משפט קמא נאמר כי ביום 24.12.15 נהגה המערערת רכב משא ברחוב אלנבי בחיפה, במקום בו הכביש הוא דו מסלולי, דו נתיבי ומופרד על ידי שטח הפרדה בנוי. אותה שעה נהג בכיוון הנגדי רכב פרטי מסוג רנו אשר נסע ישר בכיוון נסיעתו. המערערת נהגה ברכבה בחוסר זהירות בכך שפנתה שמאלה מבלי לוודא שהדרך פנויה ועל ידי כך חסמה את דרכו של הרכב שבא בנתיב הנגדי. עוד נאמר כי באותו מועד נהגה המערערת ללא ביטוח בר תוקף. בכתב האישום יוחסו למערערת העבירות הבאות: התנהגות הגורמת נזק וחבלה לגוף, אי מתן זכות קדימה בפניה שמאלה, נהיגה בחוסר זהירות ונהיגה ברכב ללא ביטוח.

בדיון שהתקיים בבית משפט קמא ביום 15.12.16 התייצב ב"כ המערערת והודה בשמה בעובדות כתב האישום, אשר תוקן במסגרת הסדר טיעון אליו הגיעו הצדדים. למותר לציין כי המערערת לא התייצבה באותו מועד. בעקבות ההסדר ועל סמך הודיית המערערת שניתנה באמצעות בא כוחה, הרשיע בית משפט קמא את המערערת בעבירות שיוחסו לה בכתב האישום המתוקן.

בערעורה התייחסה המערערת לעצם הרשעתה. לדבריה, לא הובא לידיעתה תיקון כתב האישום והיא מעולם לא חזרה בה מכפירתה שניתנה בישיבה קודמת. לדבריה, היא מעולם לא הסמיכה את בא כוחה להודות בעובדות המתוקנות של כתב האישום. לגופו של ענין, נטען כי המערערת אינה אשמה בתאונה והאחריות הבלעדית להתרחשותה מוטלת על הרכב האחר שנסע בנתיב הנגדי במהירות מופרזת ובחוסר זהירות. לטענתה, ראוי היה שבית המשפט ייתן לה הזדמנות להשמיע את הגנתה ואת טענותיה.

המשיבה ביקשה לדחות את הערעור. ראשית, נאמר כי הערעור הוגש בחלוף המועד הקבוע לכך בחוק, שכן עמדו למערערת 45 ימים לצורך הגשת הערעור מיום 15.12.16. אלא שהערעור הוגש ביום 9.2.17, בחלוף המועד הקבוע לכך. שנית, המערערת עשתה דין לעצמה בכך שלא התייצבה לדיון שהתקיים ביום 15.12.16. מועד זה נקבע במהלך הדיון שהתקיים בפני בית משפט קמא ביום 22.9.16, בו נכחה המערערת יחד עם בא כוחה. מכאן שלא ניתן לומר כי המערערת לא ידעה על חובתה להתייצב לדיון. עוד טענה המשיבה כי שעה שהמערערת הודתה באמצעות בא כוחה בכתב האישום המתוקן, אין היא רשאית עוד לטעון כנגד הודייתה זו. המשיבה הוסיפה כי לגופו של ענין, המערערת למעשה מודה בדבריה כי פנתה שמאלה וחסמה את נתיב נסיעתו של הרכב האחר. גם מבחינה מהותית, מדובר בנסיבות המעידות על אחריותה של המערערת לאירוע התאונה.

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים ושקלתי את מכלול הנסיבות, מצאתי כי דין הערעור להידחות.

אין חולק כי בית משפט קמא רשאי היה לקיים את הדיון אף בהעדר התייצבות אישית מטעם המערערת, וזאת בהתאם לסעיף 130 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982. המערערת נכחה בדיון שהתקיים ביום 22.9.16, במהלכו נקבע התיק להוכחות ליום 15.12.16. משבחרה שלא להתייצב לדיון הנדחה, אין לה להלין אלא על עצמה. למעשה, טוענת המערערת כי סנגורה חרג מההרשאה שניתנה לו שעה שהודה בשמה בעבירות אשר יוחסו לה בכתב האישום שתוקן במסגרת הסדר הטיעון. לדבריה, היא סיכמה עם הסנגור כי יפעל לדחיית הדיון אליו לא יכלה המערערת להתייצב מטעמים אישיים, והוא למעשה חרג מהסכמה זו. עסקינן בטענה מובהקת לכשל בייצוג. בנסיבות, שומה היה על המערערת להציג בפני בית משפט את עמדתו ותגובתו של סנגורה הקודם. בע"פ 4301/15 **פינטו נ' מדינת ישראל** (5.1.2016) נאמר:

"בצדק טענו באי כח המדינה כי הטענות שמעלה המערער כלפי באי כוחו הקודמים הן, הלכה למעשה, טענות של כשל חמור בייצוג. על הצורך להיזהר בטענות שכאלו נכתב רבות (ראו לדוגמה ע"פ 446/01 **רודמן נ' מדינת ישראל**, פ"ד נו(5), 25, 45, (2002)). מקום בו מטיח המערער באמצעות באי כוחו הנוכחיים דברים כה קשים נגד סנגוריו הקודמים, חייב היה המערער לפנות לכל אלה שאליהם מכוונים חיצונית, לביקורת, לבקש את תגובתם ולצרפם לפנייתו לבית משפט זה (מח 3546/05 **נמני נ' מדינת ישראל**, [פורסם בבנו] פסקה 10 (22.11.2005))."

בענייננו, לא המציאה המערערת את תגובתו של בא כוחה הקודם וטענותיה לגבי חריגה מסמכות או כשל בייצוג נותרו בעלמא ללא כל ביסוס.

אף לגוף העניין, לא מצאתי כי נגרם עיוות דין חמור למערערת, כזה המצדיק התערבות ערכאת הערעור. המערערת אינה חולקת על נסיבות התרחשות התאונה, כפי שהן מפורטות בכתב האישום. כל שטענה לעניין זה הוא כי הרכב שהגיע מהכיוון הנגדי נסע במהירות מופרזת, לא נתן לבו לכביש ופגע ברכבה. אלא שטענה זו אינה יכולה להושיע את המערערת, שכן עליה מוטלת החובה לוודא כי הנתיב הנגדי פנוי באופן המאפשר לה להשלים את פנייתה שמאלה בבטחה. לו היתה עושה כן, סביר להניח כי היתה מבחינה ברכבו המתקרב של הנהג בנתיב הנגדי ובמקרה זה חייבת

היתה לאפשר לו לחלוף על פניה בטרם תפנה שמאלה. משהתרחשה התאונה, משמע כי לא כך נהגה ובדין הטיל עליה בית משפט קמא את האחריות לתאונה.

סוף דבר - לא מצאתי לקבל את טענות המערערת ועל כן אני מורה על דחיית הערעור.

המזכירות תמציא העתק פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, ט"ז אדר תשע"ז, 14 מרץ 2017, בהעדר הצדדים.